

Μαρία Ρουσάκη: «Για μένα η γραφή είναι πνοή, ζωή κι ελπίδα»

Από ΕΦΗ ΔΟΥΛΗ

-

19 Νοεμβρίου 2018, 10:54

Η γραφή της είναι συμβολική, υπαινικτική, με βαθιές ανησυχίες ενώ η πένα της ακάματη βρίσκει διέξοδο στη δημιουργία. Η Μαρία Ρουσάκη μέσα από τα βιβλία της αποδίδει την εποχή της με επίκεντρο τους ανθρώπους της, τις ιστορίες τους και τα πάθη τους.

Οι άνθρωποι που συναντά στο διάβα της ζωής της της δίνουν το λευκό χαρτί για να γράψει και εκείνη βάζει το μελάνι της ψυχής της. Μέσα από τη συνεχή και διακριτική πορεία της, εξελίσσεται σε μία από τις σταθερές παρουσίες της σύγχρονης λογοτεχνίας.

Η γραφή της αλλάζει μορφές, γίνεται αφοπλιστικά οικεία, αινιγματική, με πλευρές σκοτεινές αλλά και φωτεινές. Με τις λέξεις ζωγραφίζει μορφές εύπλαστες και εύθραυστες, γεμάτες κρυμμένο μυστήριο και ανείπωτες αλήθειες.

Πρόκειται για μια νέα συγγραφέα, που μάς εκπλήσσει με τη ζωντάνια και τη διεισδυτικότητα του γραπτού της λόγου, που είναι γεμάτος με έμπνευση, ταλέντο και ενθουσιασμό για συγγραφή και δημιουργία.

Την ευχαριστούμε από καρδιάς, που εγκαινιάζει τον έβδομο κύκλο της ενότητας «Πρόσωπα»!

Η ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

«Η νύχτα της Κασσιανής» είναι το τελευταίο σας μυθιστόρημα, που κυκλοφόρησε πρόσφατα από τις εκδόσεις «Ψυχογιός» με πρωταγωνιστές ένα κορίτσι δεκατριών χρόνων, την Κασσιανή, τον Τζακ και τον Ρωμανό Παππά. Η μία από την Ελλάδα, ο δεύτερος Ελληνοαμερικάνος, που ζει στην Αμερική και ο άλλος από την Αμαραθιά της Μεσσηνίας. Πώς τους «έδεσε» η συγγραφική σας πένα, κυρία Ρουσάκη;

Στο νέο μου μυθιστόρημα ενήλικων «Η νύχτα της Κασσιανής» συνέδεσα τρεις διαφορετικές προσωπικότητες και τρεις αλλιώτικες ιστορίες με παράδοξο τρόπο, όπως ακριβώς είναι η ζωή –απρόβλεπτη και μυστήρια, κυρία Δούλη. Ο δρόμος όπου συμβαδίζουν οι τρεις ήρωες συμβολίζει το τυχαίο της ζωής, και καλούνται να βρουν το μέσο για να αντιμετωπιστεί σε κάθε «στροφή». Καθώς η Κασσιανή, ο Τζακ και ο Ρωμανός παλεύουν με τα σκοτάδια τους, ο ένας εξαρτάται από τον άλλον για να ανασυρθεί από τον προσωπικό του βυθό. Άλλωστε, αυτό είναι κι ένα από τα κεντρικά θέματα του βιβλίου: «Όταν βυθίζεται κανείς σ' ένα απύθμενο πηγάδι, από πού πιάνεται προκειμένου να ανασυρθεί στο φως;»

Η ιστορία σας βασίζεται σε πραγματικά πρόσωπα και γεγονότα;

Όχι, η ιστορία δε βασίζεται σε πραγματικά πρόσωπα και γεγονότα. Πρόκειται για μυθοπλασία. Ωστόσο, επηρεάστηκα από την προσωπική μου επαφή με την ομογένεια της Αμερικής. Η υπόθεση διαδραματίζεται στα δικά μου τα μέρη, στα χρόνια της παιδικής μου ηλικίας. Ανάμεσα στην Αθήνα, την Καλαμάτα και τη γενέτειρά μου, τη Νέα Υόρκη, τη δεκαετία του 1970 μέχρι το 1983. Θυμάμαι την εποχή που μεγάλωνα με την οικογένειά μου στο Λονγκ Άιλαντ. Χρόνια σκληρά για τους πολίτες της Αμερικής, όμως όχι τόσο για τους μετανάστες, οι οποίοι είχαν μοναδικό στόχο να κυνηγήσουν τα όνειρά τους. Όλα για εκείνους φάνταζαν ελπιδοφόρα και αστραφτερά. Όμως, με τον καιρό καλούνταν να αντιμετωπίσουν την αγριότητα της αυξημένης εγκληματικότητας και να αντιληφθούν το βάθος της κοινωνικής αποσύνθεσης.

Σ' αυτό το βιβλίο σας επιλέξατε να θίξετε ένα δύσκολο και σκληρό θέμα, αυτό του βιασμού μιας ανήλικης κοπέλας, που όμως συμβαίνει συχνά στην εποχή μας αλλά και στην κοινωνία μας. Πώς το αποφασίσατε και γιατί;

Η Κασσιανή αντιπροσωπεύει όλες τις γυναίκες, οι οποίες για κάποιον λόγο έχασαν άξαφνα και βάνουσα τη «φωνή» τους. Έχασαν την ικανότητα να εκφραστούν ελεύθερα. Πνίγηκαν στο δικό τους βυθό. Θεωρώ ότι δεν έχει εποχή αυτή η απώλεια. Πάντα γινόταν και πάντοτε θα συμβαίνει. Μένει μονάχα να ενδυναμώσουμε τις κόρες μας, για να στέκονται γερές απέναντι σε κάθε κακό. Κι αυτό γίνεται κυρίως με την αγάπη.

«Η νύχτα της Κασσιανής» είναι το δεύτερο βιβλίο σας που απευθύνεται σε ενήλικες, μια που στο συγγραφικό

στερέωμα σάς γνωρίσαμε μέσα από τη συγγραφή παιδικών βιβλίων. Τι ήταν αυτό που σας οδήγησε να στραφείτε συγγραφικά στον κόσμο των μεγάλων;
Πιστεύω ότι γεννήθηκα με το μικρόβιο της γραφής. Θυμάμαι τον εαυτό μου με ένα μπλοκάκι μονίμως στο χέρι να καταγράφω τις σκέψεις μου. Ξεκίνησα το πρώτο μου ημερολόγιο στα επτά. Στην πορεία της ζωής μου άφησα την εργασία μου ως δημοσιογράφος σε αγγλόφωνη εφημερίδα για να κάνω ένα νέο ξεκίνημα γράφοντας παιδική λογοτεχνία, ίσως επειδή λατρεύω τα παιδιά. Ωστόσο, έχοντας γράψει και εκδώσει βιβλία για όλες τις ηλικίες των παιδιών, αποφάσισα να βουτήξω στον ψυχισμό πιο ώριμων και περίπλοκων πρωταγωνιστών.

Με ποιο κριτήριο επιλέγετε κάθε φορά το θέμα με το οποίο θα ασχοληθείτε στα βιβλία σας;

Θεωρώ ότι όσα βιώνει ο άνθρωπος καταγράφονται στην ψυχή και στον λογισμό του, κυρία Δούλη. Άρα προφανέστατα οι δύο «πατρίδες» μου, η Ελλάδα και η Αμερική, έχουν συμβάλλει θεματολογικά και συναισθηματικά στην ανάπτυξη των ενήλικων μυθιστορημάτων μου. Επίσης, επηρεάζομαι από τον συναισθηματικό κόσμο των ηρώων μου, από την ψυχολογία και τις διαφορετικές κοσμοθεωρίες των ανθρώπων, ενώ καταπιάνομαι και με θέματα κοινωνιολογικά, μια που σπούδασα Κοινωνιολογία στο Πανεπιστήμιο και είναι η μεγάλη μου αγάπη.

Έχετε γράψει πάνω από σαράντα βιβλία για παιδιά. Πώς ξεκινήσατε να γράφετε για παιδιά και τι είναι αυτό που σας συγκινεί στον κόσμο τους, κυρία Ρουσάκη;

Όπως προανέφερα, λατρεύω τα παιδιά. Είμαι μητέρα τριών παιδιών, όμως προτού γεννήσω τα δικά μου παιδιά είχα ήδη

ξεκινήσει να εκδίδω παιδικά βιβλία. Πιστεύω ότι είχα πολλά να πω στο συγκεκριμένο αναγνωστικό κοινό. Μέσα από τις ιστορίες επέστρεφα κι εγώ στην πιο όμορφη, γαλήνια εποχή της ζωής μου. Οφείλουμε όλοι να αγγίζουμε αυτό το κομμάτι της ψυχής μας με κάποιον τρόπο. Για μένα η συγγραφή παιδικών βιβλίων αποτελεί την επαφή που έχω με τον ψυχικό μου κόσμο αλλά και με τα παιδιά του κόσμου. Μιλώ με μένα αλλά και με εκείνα με την ίδια τρυφερότητα και ευθύνη.

Πιστεύετε ότι όλα τα παιδικά βιβλία πρέπει να έχουν κάτι να διδάξουν στα παιδιά;

Κατά την άποψη μου τα παιδικά βιβλία δεν πρέπει να είναι διδακτικά. Τα βιβλία πρωτίστως δίνουν χαρά στα παιδιά και μέσα από αυτή τη χαρά υπάρχει η δυνατότητα να μεταφερθεί ένα μήνυμα με έμμεσο τρόπο. Άλλωστε, ούτε εμείς οι μεγάλοι διαβάζουμε λογοτεχνία για να «διδασθούμε». Η ανάγνωση είναι απόλαυση. Αυτό οφείλουμε να μάθουμε στα παιδιά μας.

Είστε και η ίδια μητέρα τριών παιδιών, τι είναι αυτό που σας συγκινεί ιδιαίτερα στην εμπειρία της μητρότητας;
Η μητρότητα με έμαθε τι σημαίνει ανιδιοτελής αγάπη.

Έχετε σπουδάσει Κοινωνιολογία και εργαστήκατε ως δημοσιογράφος και μεταφράστρια, τα τελευταία χρόνια όμως ασχολείστε αποκλειστικά με τη συγγραφή. Ποιος χώρος κρύβει μεγαλύτερες συγκινήσεις;

Ακόμη μεταφράζω και συνάμα εργάζομαι στην οικογενειακή επιχείρηση ως κτηματομεσίτης. Ωστόσο, η συγγραφή βρίσκει τον τρόπο να έχει κυρίαρχο ρόλο στη ζωή μου μετά από τις υποχρεώσεις μου ως μητέρα. Η γραφή για μένα είναι πνοή. Είναι ζωή. Είναι ελπίδα, κυρία Δούλη.

Ο κάθε ήρωας των βιβλίων σας «προδίδει» μικρά μυστικά του εαυτού σας και του χαρακτήρα σας;

Δεν θα έλεγα ότι με εκφράζει ο κάθε χαρακτήρας των βιβλίων μου. Στο συγκεκριμένο μυθιστόρημα μοιάζω περισσότερο με την Κασσιανή, διότι από μικρή σκέφτομαι υπερβολικά. Στα δύσκολα στρέφομαι στον εαυτό μου και στις σκέψεις μου.

Ποιο από τα πολιτικοινωνικά προβλήματα των τελευταίων χρόνων θα μπορούσαν να σας εμπνεύσουν για ένα μελλοντικό σας μυθιστόρημα, κυρία Ρουσάκη;

Μ' ενδιαφέρουν πολλά θέματα. Έχω γράψει για το πρόβλημα των αμβλώσεων στο εφηβικό μου βιβλίο «Άκου το ρυθμό». Έχω μιλήσει για την παλινόστηση στο παιδικό μου μυθιστόρημα «Οι Λεμονιές». Έχω αναφερθεί στο bullying, στην ουσία του προσωπικού χώρου και τόπου των ανθρώπων, και σε πολλά άλλα ζητήματα που αφορούν σε μικρούς και μεγάλους. Όμως, αν σας εκμυστηρευτώ ποιο με εμπνέει περισσότερο τον τελευταίο καιρό, θα προδώσω το θέμα του επόμενου βιβλίου μου...

**Η συνέντευξη δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα «Τα Μετέωρα» στις 26 Οκτωβρίου 2018.*